

Απόφαση **807 / 2019** (Γ, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 807/2019

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Γ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ασπασία Μαγιάκου, Προεδρεύουσα Αρεοπαγίτη, Πέτρο Σαλίχο, Ιωάννη Φιοράκη, Παρασκευή Καλαϊτζή και Ανθή Γκάμαρη-Εισηγήτρια, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 6η Φεβρουαρίου 2019 με την παρουσία και της γραμματέως Σπυριδούλας Τζαβίδη, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ: Του αναιρεσείοντος: Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, κατοικοεδρεύοντα στην Αθήνα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την Ελένη Κωστάντη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ. Του αναιρεσίβλητου:Μ. Π. του Π., κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο Μαργαρίτα Κορωναίου.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 27-6-2013 αγωγή του ήδη αναιρεσίβλητου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών Εκδόθηκαν οι αποφάσεις:

1070/2015 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου, 2372/2016 του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί το αναιρεσείον με την από 6-3-2017 αίτησή του. Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου ζήτησε την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη του.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Από τη διάταξη του άρθρου 533 παρ. 2 του ΚΠολΔ, σύμφωνα με την οποία το δευτεροβάθμιο δικαστήριο εφαρμόζει το νόμο που ίσχυε όταν δημοσιεύθηκε η πρωτόδικη απόφαση, προκύπτει ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο προκειμένου να κρίνει την ορθότητα της εκκληθείσας πρωτόδικης απόφασης, εφαρμόζει το νόμο που ίσχυε κατά το χρόνο της δημοσίευσης της πρωτόδικης απόφασης, και όχι τον ισχύοντα κατά την κατ' έφεση δίκη νεώτερο νόμο, εκτός εάν με αυτόν ορίζεται διαφορετικά ως προς την αναδρομική έναρξη της ισχύος του (Ολ ΑΠ 30/1998). Από τις διατάξεις όμως των άρθρων 533 παρ. 2, 535 παρ. 1 και 536 παρ. 1 και 2 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι αν το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, κρίνοντας βάσιμο κάποιο λόγο έφεσης εξαφανίσει την πρωτόδικη οριστική απόφαση και προβεί στην εκδίκαση της υπόθεσης "κατ' ουσίαν", υποχρεούται να εφαρμόσει για τη διάγνωση της νομικής και

ουσιαστικής βασιμότητας της αγωγής το νόμο που ισχύει κατά το χρόνο δημοσίευσης της απόφασής του είτε έχει αναδρομική δύναμη (Ολ ΑΠ 654/1984), είτε δεν έχει αναδρομική δύναμη, εφόσον όμως στην τελευταία περίπτωση καταλαμβάνει (χρονικά) την επίδικη έννομη σχέση (Ολ ΑΠ 7 /2011 και 8 /2011, ΑΠ 837/2015). Περαιτέρω, με το άρθρο 4 του ν. 3127/2003 "τροποποίηση και συμπλήρωση των νόμων 2308/1995 και 2664/1998 για την Κτηματογράφηση και το Εθνικό Κτηματολόγιο και άλλες διατάξεις", όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή του από την παρ. 11 του άρθρου 154 του Ν 4389/2016 (ΦΕΚ Α 94/27-5- 2016) ορίζονται τα εξής: "Σε ακίνητο που βρίσκεται μέσα σε σχέδιο πόλεως ή μέσα σε οικισμό που προϋφίσταται του έτους 1923 ή μέσα σε οικισμό κάτω των 2000 κατοίκων, που έχει οριοθετηθεί, ο νομέας του θεωρείται κύριος έναντι του Δημοσίου εφόσον: α) νέμεται, μέχρι την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, αδιαταράκτως για δέκα (10) έτη το ακίνητο, με νόμιμο τίτλο από επαχθή αιτία, υπέρ του ίδιου ή του δικαιοπαρόχου του, που έχει καταρτισθεί και μεταγραφεί μετά την 23-02-1945, εκτός εάν κατά την κτήση της νομής βρισκόταν σε κακή πίστη, ή β) νέμεται, μέχρι την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, το ακίνητο αδιαταράκτως για χρονικό διάστημα τριάντα (30) ετών, εκτός εάν κατά την κτήση της νομής βρισκόταν σε κακή πίστη. Στο χρόνο νομής που ορίζεται στις περιπτώσεις α και β προσμετράται και ο χρόνος νομής των δικαιοπαρόχων που διανύθηκε με τις ίδιες προϋποθέσεις. Σε κακή πίστη βρίσκεται ο νομέας, εφόσον δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 1042 του ΑΚΜ (παρ. 1). "Οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου εφαρμόζονται για ακίνητο εμβαδού μέχρι 2000 τ.μ.. Για ενιαίο ακίνητο εμβαδού μεγαλύτερου των 2.000 τ.μ., οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου εφαρμόζονται μόνον εφόσον στο ακίνητο υφίσταται κατά την 31-12-2002 κτίσμα που καλύπτει ποσοστό τουλάχιστον τριάντα τοις εκατό (30%) του ισχύοντος συντελεστή δόμησης στην περιοχή" (παρ. 2). Με τις διατάξεις αυτές θεσπίζεται εξαίρεση από τον κανόνα ότι επί δημοσίων κτημάτων νομέας κατά πλάσμα του νόμου είναι το Δημόσιο και ότι αυτά είναι ανεπίδεκτα κτητικής ή αποσβεστικής παραγραφής, ο οποίος καθιερώνεται από τις διατάξεις του νόμου ΔΞΗ/1912 και των διαταγμάτων "περί δικαιοστασίου" που εκδόθηκαν με βάση αυτόν από 12-9-1915 μέχρι και της 16-5-1926, και του άρθρου 21 του ν.δ/τος της 22-4/16-5-1926 "περί διοικητικής αποβολής από των κτημάτων της Αεροπορικής Αμύνης κ.λ.π", που διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του ΑΚ με το άρθρο 53 του ΕισΝΑΚ και επαναλήφθηκε στο άρθρο 4 του α.ν. 1539/1938 "περί προστασίας των δημοσίων κτημάτων", εκτός εάν η τριακονταετής νομή της έκτακτης χρησικτησίας είχε συμπληρωθεί μέχρι τις 11-09-1915, αφού μετά τη χρονολογία αυτή δεν επιτρέπεται ούτε έκτακτη χρησικτησία επί των ακινήτων του Δημοσίου.

Έτσι, κατ' εφαρμογή των ως άνω διατάξεων του άρθρου 4 του ν. 3127/2003, κατ' εξαίρεση είναι δυνατή η απόκτηση κυριότητας με χρησικτησία και επί δημοσίου κτήματος, όταν αυτό βρίσκεται σε σχέδιο πόλεως ή μέσα σε οικισμό προϋφιστάμενο του 1923 ή μέσα σε οικισμό κάτω των 2000 κατοίκων, που έχει οριοθετηθεί, εμβαδού μέχρι 2000 τ.μ., εφόσον κάποιος το νέμεται αδιαταράκτως μέχρι την έναρξη ισχύος του ως άνω νόμου, δηλαδή μέχρι την 19-03-2003, επί δέκα έτη με νόμιμο τίτλο από επαχθή αιτία υπέρ του ίδιου του νεμομένου ή νεμηθέντος ή υπέρ των δικαιοπαρόχων του, εφόσον ο νόμιμος τίτλος έχει καταρτισθεί και μεταγραφεί μετά την 23-02-1945, εκτός εάν κατά την κτήση της νομής ο επικαλούμενος κυριότητα ή οποιοσδήποτε από τους δικαιοπαρόχους του ήταν κακής πίστης, ή επί τριάντα έτη, εκτός αν κατά την κτήση της νομής ο επιληφθείς της νομής του ακινήτου ήταν κακής πίστης, δηλαδή εφόσον δεν συνέτρεχαν κατά το χρόνο κτήσης της νομής στο πρόσωπο του οι προϋποθέσεις του άρθρου 1042 ΑΚ. Η ρύθμιση αυτή ως ειδική και εξαιρετική επιτρέπει την απόκτηση της κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία σε ακίνητα του Δημοσίου εφόσον κάποιος που απέκτησε με καλή πίστη τη νομή ακινήτου του Δημοσίου, νέμεται αδιατάρακτα τούτο για τριάντα έτη που φθάνουν χρονικά μέχρι την έναρξη ισχύος του παραπάνω νόμου, δηλαδή μέχρι την 19-03-2003, υπό τις λοιπές διαλαμβανόμενες προϋποθέσεις στην παρ. 1 περ. α' και β' του ίδιου νόμου και όχι εφόσον κάποιος που απέκτησε με καλή πίστη τη νομή ακινήτου του Δημοσίου το νέμεται αδιατάρακτα επί τριάντα έτη) οποτεδήποτε (πριν από την έναρξη ισχύος του ως άνω νόμου, χωρίς να ενδιαφέρει αν συνεχίζει να νέμεται το ακίνητο του Δημοσίου αδιατάρακτα και μετά την έναρξη της ισχύος του. Τούτο προκύπτει, τόσο από την γραμματική διατύπωση των ανωτέρω διατάξεων που χρησιμοποιούν τη φράση "νέμεται μέχρι την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού αδιαταράκτως για χρονικό διάστημα τριάντα ετών" και όχι νεμήθηκε πριν από την έναρξη ισχύος αυτού!" όσο και από το γενικότερο δικαιοπολιτικό σκοπό τους, ο οποίος συνίσταται στην κατ' εξαίρεση και υπό προϋποθέσεις νομιμοποίηση των αυθαιρέτως κατεχομένων δημοσίων κτημάτων που βρίσκονται εντός σχεδίου πόλης ενόψει της σύνταξης του Εθνικού Κτηματολογίου, αλλά και στην προστασία των δημοσίων κτημάτων, η οποία δεν συντελείται με την ολική κατάργηση του κανόνα του απαράγραφτου των δικαιωμάτων του Δημοσίου επί των ακινήτων του που βρίσκονται εντός σχεδίου πόλης για τον μετά την 11-9-1915 χρόνο, όπως θα συνέβαινε στην περίπτωση που γινόταν δεκτή η τελευταία εκδοχή. Άλλωστε στον ίδιο νόμο δεν περιέχεται^ όσον αφορά το άρθρο 4;η γενική καταργητική ρήτρα, που κατά κανόνα τίθεται στους νόμους, ότι κάθε διάταξη που είναι αντίθετη με τον παρόντα νόμο ή ρυθμίζει θέματα που διέπονται από αυτόν καταργείται. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 984 ΑΚ

η νομή προσβάλλεται είτε με διατάραξη είτε με αποβολή του νομέα. Διατάραξη της νομής, η έννοια της οποίας δεν είναι νομοθετικά καθορισμένη, υπάρχει όταν δεν αποβάλλεται ο νομέας από το πράγμα, αλλά εξακολουθεί να διατηρεί τη νομή του σ' αυτό, συνιστά δε διατάραξη της νομής κάθε θετική πράξη ή παράλειψη που αποτελεί παρενόχληση του νομέα στην άσκηση της νομής του. Θετικά εκδηλώνεται η διατάραξη είτε με πράξη του προσβολέα στο πράγμα είτε με παρεμπόδιση πράξης του νομέα, ενώ αρνητικά, με παράλειψη, όταν ο προσβολέας δεν προβαίνει στην επιβαλλόμενη ενέργεια προς αποτροπή ή παύση της διατάραξης. Δεν συνιστά διατάραξη η απλή προφορική αμφισβήτηση του δικαιώματος του νομέα, η οποία αντιμετωπίζεται με την αναγνωριστική αγωγή (άρθρο 70 Κ.Πολ.Δ.). Η διατάραξη της νομής κατά την έννοια της ανωτέρω διάταξης του άρθρου 984 του ΑΚ αναφέρεται σε προσβολή της νομής και σε προστασία της νομής από την προσβολή της με διατάραξη κατά το άρθρο 989 ΑΚ. Η έννοια όμως του "νέμεται αδιαταράκτως" στην ως άνω διάταξη του άρθρου 4 του ν. 3127/2003 δεν αναφέρεται σε προσβολή και προστασία της νομής του νεμόμενου το δημόσιο κτήμα από τον κατά πλάσμα του νόμου αληθή νομέα του δημοσίου κτήματος που είναι το Δημόσιο, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις των νόμων περί προστασίας των δημοσίων κτημάτων, αλλά αναφέρεται σε μη παρενόχληση του νεμόμενου το δημόσιο κτήμα από τον κατά τον νόμο αληθή νομέα του δημοσίου κτήματος που είναι το Ελληνικό Δημόσιο. Η παρενόχληση αυτή μπορεί να γίνει με οποιονδήποτε νόμιμο τρόπο μπορεί να προστατεύσει τη νομή του επί του δημοσίου κτήματος το Ελληνικό Δημόσιο (ΟΛΑΠ 11/2015). Τέτοιος δε νόμιμος τρόπος προστασίας της νομής του Ελληνικού Δημοσίου επί του δημοσίου κτήματος είναι, πλην άλλων, και η από το τελευταίο, πριν από την 19-3-2003, υποβολή τόσο δήλωσης ιδιοκτησίας του για την επίδικη έκταση προκειμένου αυτή να καταχωρηθεί ως δημόσια έκταση, όσο και ένστασης κατά της απόφασης της πρωτοβάθμιας επιτροπής που δικαιώνει τον προβάλλοντα δικαίωμα κυριότητας ιδιώτη επ' αυτής.

Ακολούθως, όπως προεκτέθηκε, οι παράγραφοι 1 και 2 του ως άνω άρθρου 4 Ν.3127/2003 αντικαταστάθηκαν με την παράγραφο 11 του άρθρου 154 Ν.4389/2016 (ΦΕΚ Α 94/27-5-2016), χωρίς όμως ουσιώδεις τροποποιήσεις και διαφοροποιήσεις καθόσον αφορά τα οριζόμενα και στις δύο ως άνω παραγράφους, με εξαίρεση τα όσα στη συνέχεια ορίζονται "2. Οι ρυθμίσεις της προηγούμενης παραγράφου δεν ισχύουν για εκτάσεις που στο σχέδιο πόλης ή στους οικισμούς αποτελούν κοινόχρηστους χώρους ή πάρκα και άλση", ενώ σύμφωνα με το άρθρο 240 του νόμου αυτού η ισχύς του εν λόγω νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης, εκτός εάν ορίζεται διαφορετικά, χωρίς να υπάρχει

ειδικότερη ρύθμιση αναφορικά με την παράγραφο 11 του άρθρου 154 .

Τέλος, από τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 1 του ΚΠολΔ, προκύπτει ότι λόγος αναιρέσης για ευθεία παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου ιδρύεται αν αυτός δεν εφαρμόστηκε, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή αν εφαρμόστηκε ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθή. Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση ή μη του κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών που ανελέγκτως δέχθηκε το δικαστήριο της ουσίας ότι αποδείχθηκαν και της υπαγωγής αυτών στο νόμο.

Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο με την προσβαλλόμενη 2372/2016 απόφασή του, που δημοσιεύθηκε στις 18-10-2016, δέχθηκε τυπικά και κατ' ουσίαν την έφεση του αναιρεσιβλήτου -ενάγοντος κατά της πρωτοβάθμιας 1070/2015 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία είχε απορριφθεί ως μη νόμιμη η από 27-6-2013 αγωγή του , με την οποία ζητούσε ,κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 4 παρ. 1 περ. α και 2 του Ν.3127/2003, να αναγνωρισθεί κύριος, νομέας και κάτοχος του επίδικου τμήματος ακινήτου (εμβαδού 101 τμ στη θέση ...) και να διαταχθεί η διόρθωση της ανακριβούς πρώτης Κτηματολογικής εγγραφής, όπου ως δικαιούχος είχε καταχωρηθεί το αναιρεσίον -εναγόμενο , καθώς και να καταχωρηθεί το επίδικο τμήμα ως ενιαίο με την υπόλοιπο τμήμα του ακινήτου του Ακολουθως, αφού εξαφάνισε την πρωτοβάθμια απόφαση, κράτησε και δίκασε κατ' ουσίαν την υπόθεση, έκρινε αυτήν ως νόμιμη, ως ερειδομένη στις αμέσως προαναφερόμενες διατάξεις, όπως ίσχυαν κατά το χρόνο δημοσίευσης της πρωτόδικης απόφασης και πριν από τις επελθούσες ως άνω τροποποιήσεις, καθώς και στις διατάξεις των 6παρ. 2 του Ν. 2664/1998 και, στη συνέχεια, δέχθηκε την αγωγή ως κατ' ουσίαν βάσιμη κατά τα ως άνω αγωγικά αυτής αιτήματα, αφού δέχθηκε ότι συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις του άνω άρθρου 4 παρ. 1 α και 2 του Ν. 3127/2003, όπως ίσχυε πριν από τις τροποποιήσεις, μετά από εκτίμηση των αποδείξεων κατά την ανέλεγκτη αναιρετικά κρίση του. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, έγιναν δεκτά τα ακόλουθα:

"Δυνάμει του ...111/29-6-1979 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου του Συμβολαιογράφου Β. Π., νομίμως μεταγραφέντος στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου ... (τομ. ...62/α.α.02), περιήλθε στην κυριότητα του ενάγοντος, λόγω αγοράς από τον Ι. Κ. του Γ., ένα αγροτεμάχιο στη θέση '...' της τότε κτηματικής περιφέρειας ... - ...;, εκτός, κατά τον ως άνω χρόνο, του εγκεκριμένου σχεδίου και της περιμετρικής ζώνης, μη οικοδομήσιμο, εμφανόμενο υπό τον αριθμό 1 και περικλειόμενο υπό των γραμμάτων Ι-Κ-Ρ-Σ-Ι στο από 15-5-1979 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου

μηχανικού Λ. Μ., το οποίο επικαλείται και προσκομίζει ο ενάγων, ενσωματώνει δε και στην αγωγή του, εκτάσεως 230,48 τ.μ., σύμφωνα -με το παραπάνω συμβόλαιο, το οποίο αποτελούσε τμήμα μείζονος εκτάσεως αγρού 3.500 τ.μ. Στον ανωτέρω δικαιοπάροχο του ενάγοντος το ως άνω ακίνητο περιήλθε λόγω δωρεάς από τους συγγενείς του α) Σ. Κ. του Ι. και β) Γ. Κ. του Ι., δυνάμει του ...95/26-10-1973 συμβολαιογραφικού εγγράφου της Συμβολαιογράφου Ι. Σ.- Σ., νομίμως μεταγραφέντος στα βιβλία μεταγραφών του ως άνω Υποθηκοφυλακείο (τομ. ...2/α,α....12. Στους ανωτέρω δωρητές το συγκεκριμένο ακίνητο περιήλθε εκ κληρονομιάς του πατέρα τους, Ι. Κ. του Γ., που απεβίωσε στις 31-7-1937, δυνάμει της287/1932 δημόσιας αυτού διαθήκης, που δημοσιεύθηκε στα βιβλίο: διαθηκών του Πρωτοδικείου Αθηνών, στις 25-8-1937. Οι ως άνω κληρονόμοι - δικαιοπαροχοι του ενάγοντος αποδέχθηκαν την κληρονομία αυτή και αναμίχθησαν ενεργά σ' αυτήν από της επαγωγής της μέχρι την κατάρτιση της ως άνω δωρεάς. Τέλος, ο απώτατος δικαιοπάροχος του ενάγοντος Ι. Κ. του Γ. κατείχε το ως άνω ακίνητο συνεχώς και αδιαλείπτως από το 1890 μέχρι και το θάνατό του (31-7-1937). Το εν λόγω ακίνητο, εκτάσεως, μετά από νεότερη καταμέτρηση, 228,40 τ.μ., έχει ήδη ενταχθεί στο σχέδιο πόλης Π.Ε. 14 του Δήμου ... στο Ο.Τ. Ι 1671 και διέπεται από το ΦΕΚ 199Δ/6-3-2003 (ΖΟΕ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ), σύμφωνα με το από Ιουνίου 2010 τοπογραφικό διάγραμμα της πολιτικού μηχανικού Μ. Τ., το οποίο ο ενάγων επικαλείται και προσκομίζει, ενσωματώνει δε ομοίως και στο αγωγικό δικόγραφο. Ο ενάγων δήλωσε το εν λόγω ακίνητο στο αρμόδιο κτηματολογικό γραφείο του Δήμου ... και έλαβε ΚΑΕΚ ...024/0/0. Ακολούθως, το εναγόμενο υπέβαλε την από 17-9-2002 δήλωση του άρθρου 2§2 του ν. 2308/1995 -την οποία επικαλείται και προσκομίζει- αφορώσα σε μείζονα έκταση της περιοχής του Δήμου ..., εμβαδού 3.791.928,6 τ.μ.εντός .ης οποίας περιλαμβάνεται και το ως άνω ακίνητο του ενάγοντος- που, κατ' αυτό, αποτελεί δασική έκταση, ανήκουσα στην αποκλειστική κυριότητά του και, στη συνέχεια, την51/14-3-2003 ένσταση ενώπιον της δευτεροβάθμιας επιτροπής του Εθνικού Κτηματολογίου, την οποία το εναγόμενο, επίσης, επικαλείται και προσκομίζει, πλην των άλλων και κατά της εγγραφής του ενάγοντος. Επί της ενστάσεως αυτής εκδόθηκε η επικαλούμενη και προσκομιζόμενη από - τον ενάγοντα 05023/11/17/2/22-10-2003 απόφαση της ως άνω επιτροπής, με την οποία αυτή (ένσταση του εναγομένου) έγινε εν μέρει δεκτή, καθόσον αφορά στο παραπάνω ακίνητο και αναγνωρίστηκε ότι τμήμα τούτου, εκτάσεως 101 τ.μ. (επίδικο), αποτελεί δασική έκταση, ανήκουσα κατά τεκμήριο στο εναγόμενο, καθόσον δεν αποδείχθηκε τριακονταετής νομή των δικαιοπαρόχων του ενάγοντος μέχρι τις 11-9-1915 και έλαβε ΚΑΕΚ ...524/0/0. Σύμφωνα με το από 25-1-2010 κτηματολογικό φύλλο του

Κτηματογραφικού Γραφείου ..., το επίδικο ακίνητο, το οποίο βρίσκεται ακριβώς στο μέσο του όλου ακινήτου, τοποθετείται στη θέση ... του Δήμου ..., ενώ το εναπομείναν, μη διεκδικούμενο, τμήμα, με ΚΑΕΚ ...024/0/0, εμβαδού 127,69 τ.μ., στη θέση ... του ίδιου Δήμου, επί της οδού Πλην όμως, η παραπάνω απόφαση (επί της ενστάσεως του εναγομένου), η οποία εκδόθηκε στις 22-10-2003, οπωσδήποτε κοινοποιήθηκε στον ενάγοντα μετά τη δημοσίευση του ν. 3127/2003 (19-3-2003). Αποδεικνύεται, συνεπώς ότι, από τις 29-6-1979, οπότε και ο ενόν/ων απέκτησε, λόγω αγοράς, το παραπάνω ακίνητο, στο οποίο περιέχεται και το επίδικο, μέχρι την ως άνω ημερομηνία (19-3-2003), ήτοι, επί είκοσι τέσσερα (24) περίπου έτη, αλλά και προηγουμένως από το 1890 μέχρι το 1979, ήτοι επί ογδόντα εννέα (89) περίπου έτη, το εναγόμενο δεν προέβη σε οποιαδήποτε ενέργεια εναντίον του ενάγοντος και των δικαιοπαρόχων του, ως κατόχων δημοσίου κτήματος, ώστε να μπορεί βάσιμα να υποστηριχθεί ότι και ο ενάγων γνώριζε ή, έστω, είχε ενημερωθεί, κατά το χρόνο καταρτίσεως της αγοραπωλησίας και της παράδοσης σ: αυτόν του ακινήτου, ότι το επίδικο ήταν δασική έκταση και ανήκε στο εναγόμενο. Εξάλλου, ο ενάγων προέβη στην αγορά του μετά από έλεγχο νομικού παραστάτη του, αλλά και του ίδιου του καταρτίσαντος το σχετικό συμβόλαιο συμβολαιογράφοι" των τίτλων των δικαιοπαρόχων του, αμέσων και απώτερων, χωρίς να προκύψει απ' αυτόν διεκδίκηση από οποιονδήποτε τρίτο ή από το Δημόσιο. Εξάλλου, ευθύς ως εγκαταστάθηκε επ' αυτού, ο ενάγων δήλωνε το ως άνω ακίνητο στις αρμόδιες φορολογικές αρχές και κατέβαλε τους αναλογούντες φόρους, συνέχισε δε ο ίδιος, όπως και η σύζυγος του, την καλλιέργεια αμπέλων και ελαιών, που υπήρχαν εντός αυτού, κατά το χρόνο κτήσεώς του, σύμφωνα με την ένορκη κατάθεση της δεύτερης (Σ. Π.) ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, η οποία δεν αμφισβητείται από το εναγόμενο ούτε κλονίζεται από τις λοιπές αποδείξεις.

Συνεπώς, αποδεικνύεται ότι ο ενάγων νεμόταν το επίδικο, συνεχώς και αδιαλείπτως, με νόμιμο τίτλο, επί είκοσι επτά (27) έτη, μέχρι τις 19-3-2003, χωρίς να ενοχληθεί από το εναγόμενο καθ' οιονδήποτε τρόπο, ενώ η έκδοση και η κοινοποίηση σ' αυτόν της προαναφερόμενης απόφασης της δευτεροβάθμιας επιτροπής του Εθνικού Κτηματολογίου έλαβε χώρα σε μεταγενέστερο της ως άνω ημερομηνίας χρόνο. Μέχρι το χρόνο αυτό, ουδεμία όχληση, διατάραξη ή αμφισβήτηση της νομής του υπήρξε και ο ενάγων είχε την ειλικρινή πεποίθηση ότι αγόρασε ένα ακίνητο, το οποίο ουδείς διεκδικούσε. Δηλαδή, ο ενάγων, κατά την κτήση της νομής του, το 1979, είχε την πεποίθηση, η οποία δεν οφειλόταν σε βαριά αμέλεια, ότι απέκτησε την αποκλειστική κυριότητα του όλου ακινήτου, αγροτεμαχίου τότε, το οποίο, όπως προαναφέρεται, στη συνέχεια, εντάχθηκε στο σχέδιο πόλης του Δήμου ..., καταβάλλοντας ως τίμημα

το ποσό των 250.000 δρχ., ποσό σοβαρό για τα οικονομικά δεδομένα του ιδίου και της συζύγου του και το οποίο, οπωσδήποτε, δεν θα επωμιζόταν αν γνώριζε ότι το εναγόμενο αξιώνει δικαιώματα επί του ακινήτου. Είναι χαρακτηριστικό, άλλωστε, ότι το εναγόμενο ουδέποτε όχλησε, με δικαστική ή άλλη ενέργεια τον ενάγοντα στην άσκηση της νομής του επί του επιδίκου ούτε άσκησε οποιαδήποτε διακατοχική πράξη επ' αυτού, ούτε το ίδιο, εξάλλου, επικαλείται το αντίθετο, απλώς ισχυρίζεται ότι ανήκει στην κυριότητά του ως δασική έκταση. Ως εκ τούτου, ο ενάγων απέκτησε την κυριότητα του επιδίκου ακινήτου έναντι του Ελληνικού Δημοσίου, με βάση τη διάταξη του άρθρου 4 §1 του ν. 3172/2003, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην ανωτέρω νομική σκέψη. Το γεγονός ότι το παραπάνω ακίνητο, ακόμη και μετά την ένταξή του στο σχέδιο πόλης είναι μη άρτιο και μη οικοδομήσιμο, καθόσον, σύμφωνα με το Ρυμοτομικό Σχέδιο της περιοχής, έχει χαρακτηριστεί κοινόχρηστος χώρος, συμφωνά με την επί του ως άνω τοπογραφικού διαγράμματος δήλωση της συντάξασας τούτο μηχανικού Μ. Τ., δεν ασκεί έννομη επιρροή στη δίκη αυτή. Και τούτο, καθόσον η διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 4 του παραπάνω νόμου, όπως τροποποιήθηκε με την παράγραφο 11 του άρθρου 154 του ν. 4389/2016, σύμφωνα με την οποία "οι ρυθμίσεις της προηγούμενης παραγράφου δεν ισχύουν για εκτάσεις που στο σχέδιο πόλης ή στους οικισμούς αποτελούν κοινόχρηστους χώρους ή πάρκα ή άλση", δεν ίσχυε κατά το χρόνο δημοσίευσης της προσβαλλόμενης απόφασης (3-3-2015)".

Με αυτά που δέχθηκε και έτσι που έκρινε το Εφετείο ορθά εφήρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως τις προαναφερθείσες στη μείζονα σκέψη διατάξεις ουσιαστικού δικαίου και ιδιαίτερα εκείνες του άρθρου 4 παρ. 1 και 2 του Ν. 3127/2003 ,(όπως ίσχυαν πριν από την αντικατάστασή τους ως άνω με την παράγραφο 11 του άρθρου 154 του Ν. 4389/2016), και οι οποίες ήταν εφαρμοστέες, και όχι τις νέες αντικατασταθείσες ως άνω διατάξεις και ιδιαίτερα την παράγραφο 2 του άρθρου 4 , όπως τροποποιήθηκε ως άνω, κατά την οποία, κατά τα προεκτεθέντα, "οι ρυθμίσεις της προηγούμενης παραγράφου δεν ισχύουν για εκτάσεις που στο σχέδιο πόλης ή στους οικισμούς αποτελούν κοινόχρηστους χώρους ή πάρκα ή άλση", που δεν είχαν εφαρμογή. Και τούτο, καθόσον ναι μεν , όπως προεκτέθηκε, οι νέες αντικατασταθείσες διατάξεις άρχισαν να ισχύουν από 27-5-2016, και δη πριν από τη δημοσίευση της προσβαλλόμενης (18-10-2016), που έκρινε ως άνω μετά από την εξαφάνιση της πρωτόδικης απόφασης, και κατά τις παραδοχές της " το επίδικο μετά την ένταξή του στο σχέδιο πόλης έχει χαρακτηριστεί κοινόχρηστος χώρος", όμως οι νέες ως άνω διατάξεις δεν έχουν αναδρομική ισχύ και δεν καταλαμβάνουν "χρονικά" την επίδικη έννομη σχέση, της οποίας τα πραγματικά περιστατικά και το δικαίωμα

κυριότητας έναντι του Ελληνικού Δημοσίου είχε ήδη θεμελιωθεί κατά το έτος 2003. Επομένως, ο αντίθετα υποστηρίζων μοναδικός λόγος αναίρεσης από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, ότι το Εφετείο, μετά την εξαφάνιση της πρωτόδικης απόφασης έστειλε να εφαρμόσει τις νέες ως άνω αντικατασταθείσες διατάξεις, είναι αβάσιμος και απορριπτέος.

Κατ' ακολουθίαν τούτων, πρέπει ν' απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης και να καταδικασθεί το αναιρεσείον, ως ηττηθείς διάδικος, στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσιβλήτου, κατά το σχετικό αίτημά του (άρθρα 176, 183, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), μειωμένη κατά τα άρθρα 22 παρ.1 του ν. 3693/1957 που διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 52 αρ. 18 Εις. Ν.Κ.ΠολΔ, άρθρο 5 παρ. 12 του Ν. 1738/1987 και 2 της ΥΑ 134423/1992 (Οικονομικών και Δικαιοσύνης).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 6.3.2017 αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου για αναίρεση της 2372/2016 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει το αναιρεσείον στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσιβλήτου, την οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 29 Μαΐου 2019.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 10 Ιουλίου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ